HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

שבעת

שבעת ימים קודם יוה"כ מפרישין כ"ג. שכל עבודת יוה"כ מיהא כשירה מלא כדיליף בהוריות בפרק במה מדלקת (דף יב:) לכתיב גבי יום הכפורים וכפר הכהן אשר ימשח אותו. ובגמרא (דף ו.) מפרש למה מפרישין: **לשמא פרהדרין.** כך שמה בגמרא [1] מפרש למה נקראת כן: **ומקיפין לו.** ומזמינין כהן אחר להיות כהן גדול מתחתיו אם ילרע בו פסול קרי או אשר טומאה המעכבין מלעבוד למקדש: **ובעד ביתו.** גבי יוה"כ כתיב בתחרי מות: **ח"כ.** דחייסת למיתה: **אין לדבר סוף.** שמא גס זו תמות: **גמ' שריפה הפרה.** פרה מדומה: **שעל פני הבירה.** לקמיה מפרש מאי בירה: **לפונה מזרחה.** במקלעות מזרחית לפונית של עזרה היתה: **שכל מעשיה.** של פרה: **כלי גללים.** [2] לפיעי נקב מפרש להו במתנות בפ' ר' שמעון (דף סט:): **כלי חרסה.** שאין עשויין ככלי חרס שהוא כאהן שלא מן האדמה היה שהוא כאהן ומוקקין ממנה כלים: **מאי טעמא.** מקיגו לה כלים אלו: **דעבוד יום.** לקמן ליף בפרק ערף בקלפי (דף מג:) והוה הטהור כו': **כי היכי דלא ניזלוז בה.** לומר הואיל ועבוד יום כשר בפרה אין לריך להיות זריזין בה בשמירת טהרה לכך עשו בה מעלות הרבה לטהרה וזו אחת מהן: **ניון דחטאת היא.** חטאת נקלעת שנאמר (במדבר יט) למי נדה חטאת היא: **וחטאת טעונה לפון.** חטאות הקריבות במזבח נשחטות בלפון ולא שזו טעונה לפון שהרי היא נשחטת בהר המשחה: **ובציר.** בפרה (שם) אל נוכח פני אהל מועד בהזאת דמה שהוא עומד בהר המשחה ומקטיון ורואה פתחו של היכל שהוא בהומל מזרח: **כי היכי דליהוי היכירא.** לדעת שהופרש שם כדי להטיל עליו עבודת פרה הקרויה חטאת וטעונה מזרח ויהיה לב להיות זריז במעשיה וסדר עבודותיה: **הבירה אשר הניונו.** אשר זימנתי לה מקום גוהן מרוחה לנוחתה בו ודוד קאמר ליה להמי קרא בדברי הימים: **מנא הני מילי.** דבעי פריסה ליוה"כ ולפרה: **לאשר עשה.** במלואים שהוא חותם לפרוש מניחה ז' ימים שנאמר (ויקרא ח) ופתח אהל מועד תשבו יומם ולילה וגו' ושמרתי עבדו שנאמר (שם ט) ויהי ביום השמיני קרא וגו' וכתיב קרב אל המזבח וגו' (ט) כאשר וגו' זוה לעשות לדוות לפרוס ז' לפני עבודת יום אחד: (ח) **דלפני עשייה.** קיום המלוה ואימא שבעת ימים קודם יוה"כ. יש מקומות שאוכה המניין בריאה כמו בכאן ובנבחה קמא (דף ג.) לרבעה אבות מזיקין ובפרק קמא דר"ה (דף ג.) ד' לראשי שנים ואיכא דוכתי דתני מניינא לנסוף לפני לידיהן של עובדי כוכבים ג' ימים בריפ"ק דמסכת ע"ג (דף ג.) ובפ"ק דקידושין (דף ג.) האשה נקנית בג' דרכים ושולחין ודורשין בהלכות (החג) [המג][ט] לפני (החג) שלשים יום (פסחים דף ו.):

וחכ"א א"כ אין לדבר סוף. לאיכא למימר למיתה דמדלי ניחוש לפולו למיתה דתרתי ותלת ולע"ג דכפ' ד' לחין (יבמות דף כו:) משמע להאי מתני' דהאש למיתה דחד מיתה לחרי לא מיתה לן למימר דלא ניחוש נמי לטומאה י"ל דה"ק הכא נהי דמיתה לן למימר דלא ניחוש לטומאה מרובה כמו בהניח דפרק ד' לחין (ג"ז שם.) דילמא מדמייסב חד מיתה לחיד מכל מקום למיתה לזמן מועט כי הכא לא הוה לן למימר הלא משום מעלה דכפרה מיתה לזמן מועט אם כן ניחוש לפולו לתרתי ותלת אי נמי האש משמע דעלמא הוא משום ניוול מלות יתמיו וליכא לאוקומי כולי האי אבל הכא משום דכפרת כל ישראל תלוי זוה ניחוש לפולו לתרתי ותלת ולפולו לזמן מועט וח"כ אין לדבר סוף כלכך ליכא למעבד תקנתא להאי משמע וכי פריך בגמ' (לקמן דף יג.) מאי שנא דגבי טומאה דשכיח טפי ממיתה כדאמר בגמרא שגי לתקן לכהן אחר תחתיו ותלת ואכא לא לגנוי כי האי גוונא הויא משמע דעלמא היא ולא היה לריך להפרים אחר כי מסתמא ימלאו הרבה שיהו רואין לעבודה אלא מעלה דעלמא הלכך שגי אחד אלא נלאו הכי מצוי ספיר (ב):

להוציא מלבן של צדוקין. לאו דטומאה דאוריימא מטמו ליה דלא הוי מזלזלי בה כולי האי אדרבה אמרינן בפרק אין דורשין (חגיגה דף יח:) בגדי חולכי קדש מדרש לאחטאת אלא כדתנן בפ"ג דמסכת פרה (מ"ח) שאכלו יהיאם על ראשו ואומרים לו אי אתי כ"ג רד טבול אחת דמחמת שנועגין בו משגיח ליה כטומת טומאה דרבנן לאחיו שהם משגיחי לגבי דידיה דכגדיאסם מדרש לאחטאת (ט) כלפרישים:

שכל מעשיה בכלי אבנים וכו'. דווקא באלו ז' ימים של שריפת הפרה אבל בשעת קידוש התנן בפ"ה דתמ' פרה (מ"ה) בכל כלים שהיו מקדשין מבכלי גלגים ובכלי אבנים ואפילו בכלי גללים כו' ואדרבה התם משמע דטפי פסיטא לו דבשאר כלים מקדשין מבכלי גלגים ובכלי גלגים ובכלי אבנים אלמא לית ליה לשמועינן דאע"ג דלאו כלים מיקרו לענין טומאה מ"מ הס כלים לענין קידוש וקרינן בהן מים חיים אל כלי (ט): **ומאי שנא צפונה מזרחה.** וא"ת אמאי לא היו מפרישין שמי כ"ג לפני יוה"כ לעשה זו שעל פני הבירה וי"ל דלשאת פרה היו קורים לה לשאת פרה שנעשית מחוץ בהר המשחה שכל עבודתו לפנים ולפני ולפנים היו מפרישים אותו לעשות בקדש דהכא שנעשה בקדש אבל לפרה אי נמי י"ל משום דכ"ג ביוה"כ פריסתו לקדושה שכל עבודתו לפנים ולפני ולפנים היו מפרישים אותו לעשות בקדש דהכא שנעשית מחוץ בהר המשחה פריסתו לעשה שעל פני הבירה שמוץ לעזרה: **אלא אימא** כולה קרא ביוה"ב כתיב. תימה לי מאי קא פריך דלי כולה קרא ביוה"כ כתיב אם כן לעשות למה לי וי"ל דסלקא דעתך דמקשה דתרוייהו מינטריך ליוה"כ דאי לא כתב אלא לעשות הוה ממינה כפרה דקרבנות ואי לא כתב אלא לכפר הוה אמינא דמיעוט הוא דלא כתב אלא לעשות ה"ג זה פרה לאחי כתב תרוייהו לגמשמועינן דווקא יום הכפורים כתיב בה תרוייהו: ואימא

תוס' ישנים

מתני'. **א)** שבעת ימים קודם יום הכפורים **מפרישין.** כלן שוה מנין קודש המעשה, וכן תומר [בפסחים ב, ב] גור לי"ד בקדנן, ופעמים שוה המעשה קודש המנין כמולה נשתם ליום ד' [כתובות ב, ב], האשה נקנית בשלש דרכים [קידושין ב, ב], לפני תיילין של כנרים ג' ימים [ע"ז ג, ב], והרביה מיוחד בהן התחיל לא תם בה אלא שוה הרהוט בפיו. ושתקינין **ב)** בהן **אחד** תחתיו. להתקין לו בגדי זהב כמלתו, כדאמרינן [לקמן פ"ב דף כג, ב] ובתמיד נשתנו [בפסחים סה, ב] כמלתו אלא יאמר בלבו ולא יוחיר, ולהזהירו לשמור עלמו בטהרה. ודוקא מתקינין בגבי מי חיו מפרישין כדאמרינן בגמ' [ג, ב] לספרהה לא מעכבא. **שמא תמות אשתו.** ולגבי לא חיו מתקינין אשה אחרת דלאו בהקמון אלוה מן המובחר בעינן. ואפילו מעכבא, לכולי עלמא לא מיירינן שמות אשת אדם הבני כי היכי דלא מייתין בגמ' [לקמן יג, ב] למיתת הבעיה. **וחכמים אומרים אם כן אין לדבר סוף.** בגמרא [שם] דייק לימרו אימא לשפייהו. **גמ'. מפרישין כהן השורף את הפרה.** אומר רבינו יהונן הזקן למין לנקדק מדקתני כהן השורף למילי ככהן הדיוט, אם כן אי אפשר שהשורף עבודה ביוה"כ לא היה מזכיר כהן גדול, ומשמע שפיר כהן הידוע השורף או העובד, ואפילו אם ככהן הדיוט מיירי לא קשיא לשמואל, דלקמן פרק ערף בקלפי [מג, ב] מפיק מולקת ככהן מדאמר להנאתן בתלבנו להנאתו לגעשר, דאיכא למימר דשבר כי האי גוונא לא מיירי, ומיהו קשה לרבינו יונה מדלא מייתי הכא מדאמר בפרק ערף בקלפי [מג, ב] דאין שורפין את הפרה אלא בכלי חרס, ומפרש בקונטרס דמשום דכתיב בה [במדבר יט ב] אשר לא עלה עליה על, ומשמע דאפילו עלה על בכלי חרס אסור, ומיהו לא מלינו שנשרפה בכלי חרס, ואולי משום דכתיב [שם] אל נוכח פני אהל מועד והוי כמו שנשרפה בהר המשחה, ואע"ג דאמר בפרק בתרא דזבחים [קיב, ב] דכלי חרס אין מקדשין אלא פנימיים ופרה אינה נשרפת בפנימיים, שאני הכא דכתיב בה אל נוכח פני אהל מועד, ומיהו אין נראה לרבינו יונה דהא אמרינן בפרק ערף בקלפי [מג, ב] דכלי חרס אין מקדשין אלא פנימיים ואפילו הכי שרפה בהר המשחה, ועוד דאמרינן בפרק קמא דזבחים [ט, ב] גבי כהן המוה כה שפרה המקרא מלמדנו בשפת המזבח, משמע דהוי כלי חרס, דבפרק אלו טמאין [כלים פ"ב] גבי כלי חרס של מת מלמד דקי"ל [להלן לט, ב] דכלי חרס של עץ גם עבדינן. ומיהו על ההיא דמשמות מימה, דבפרק [דף קכג] משמע שמעות קבלה דמה היה בית, ומפיק ליה מלא של מלורע שהיה בידו. ויש לומר דהא דאמר בפרק ערף בקלפי [מג, ב] דכלי חרס אין מקדשין אלא פנימיים היינו דווקא לקדש בהן כעין שהיה בכלי, ומפרש רבינו יונה דקתי שריפת פרה היה בכלי קודש שריפת פרה וכן משמע בשאר מקומות דלא היה בכלי קודש, ומיהו מנין לנו שריפת פרה בכלי חרס דילמא בכלי מתכות כמו שאר כלים, ויש לומר דמדכתיב בה אל נוכח פני אהל מועד משמע דבכלי חרס היה בית, ומפיק ליה מלא של מלורע שהיה בידו. ור"ת דלעיל מהא דאמרינן בפרק ערף בקלפי [מג, ב] דכלי חרס אין מקדשין אלא פנימיים ומפרש דהי